

ஸ்ரீ ராமா நுஜன் 248, 249.

சென்னை ஸத்தீகந்த ப்ரகாசனஸ்பா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி: P. B. ஆண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 21

ஸௌம்யஸூ ஆவணி, புரட்டாசி
1969 ஆகஸ்டு, ஸெப்டம்பர்

ஸஞ்சிகை 8, 9

நாற்றெட்டுத் திருப்பதியத்தாதி

17. திருக்கண்ணபுரம்.

பேறு தரினும் பிறப்பிறப்பு நோய்மூப்பு
வேறு தரினும் விடேன்கண்டாய்—ஏறுநீர்
வண்ணபுரத் தாயென் மனம்புகுந்தாய் வைகுந்தாய்
கண்ணபுரத் தாயுள் கழல்.

(17)

எறு நீர் வண்ணம் புரத்தாய்
என் மனம் புகுந்தாய்
வைகுந்தாய்
கண்ணபுரத்தாய்

{ மென்மேலு மேறுகின்ற
திரையுடைய கடலின்
நிறம் போன்ற நிற
முடைய திருமேனியை
யுடையவனே!
எனது நெஞ்சிற் குடி
கொண்டிருப்பவனே!
—ஸ்ரீவைகுண்டபதியே!
திருக்கண்ணபுரத் தெம்
பெருமானே!

பேறு தரினும்

வேறு பிறப்பு
இறப்பு நோய்
மூப்பு தரினும்

உள் கழல்
விடேன்

{ (நீ அடியேனுக்கு) உது
பரம புகுஷார்த்தமானுக்கு
முத்தியைக் கொடுப்பே
தாலும்
அதற்கு மாறாக ஜனமான்
மரண வ்யாதி ஜராமோச
மான ஸம்ஸ்குதியை
கொடுத்தாலும் உன்.
உனது திருவமகனை
விட்டு நீங்கமாட்டேன்.

“திவி வா புவி வா மமாஸ்து வாலோ நரகே வா நரகாந்தக”
ப்ரகாமம், அவதீரித சாரதா ரவிந்தெள சரணௌ தே மரணேபி சிந்தயாநி.
என்ற முகுத்த மாலைக்கு ஒப்பானது இச் செய்யுள். ஏறுநீர்வண்ண புரத்தாய் =
கடல் வண்ணமே! என்றப்பு; புரம்-பட்டினம்; ஆன்மாவுக்கு இருப்பிடமான உடல்
என்றதாகி, கடல் திறத்தை யொத்த திருமேனியையுடையவனே! என்றதாயிற்று.
இனி; ஏறு நீர்வண்ண! என்று பிரித்துத் தனி லீளியாக்கி, துத்தாய்! என்று தனிய
விளிப்பாக்கியுரைக்கலா மென்பாருமுளர்; அப்போது, ப்ரஹ்மபுரத்தில் [இருந்தாயும்
கோசத்தில்] உறைபவனே! என்றதாம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாத் எம்பெருமானார் ஜீயர்ஸ்வாமி.

ஆழ்வார் திருநகரில் சதுர்வேதிமங்கலம் என்கிற அக்ரஹாத்தில் எம்பெருமானார் ஸன்னிதி மிக்க சிறப்புடன் விளங்குவது ப்ரஸித்தம். மணவாள மாமுனிகள் க்ருஹஸ்தாச்சாரியாய்த் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையை ஆச்ரயித்தபோது அவர் ப்ரஸாதித்தருளின பவிஷ்யதாச்சார்ய

விக்ரஹமென்று வ்யபதிஷ்டமான எம்பெருமானார் திருக்கோலம் இந்த சதுர்வேதி மங்கலத்தில் மாமுனிகள் ளால் ப்ரதிஷ்டிதமாகி ஆராதிக்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் இந்த எம்பெருமானார் விஷயமாகவே ஸ்வாமியதிராஜ விம்சதி யருளிச்செய்தாரென்றும், இவ்விஷயம் விம்சதியிலுள்ள "ஸ்ரீமத் யதிந்தர்! தவ திவ்ய பதாப்ஜ ஸேவாம் ஸ்ரீ சைலநாத க்ருஹபரிணாமதத்தாம், தாமந்வஹம் மம விவர்த்தய நாத! தஸ்யா: காமம் விருத்த மகிலஞ்ச நிவர்த்தய த்வம்" என்கிற சுலோகத்தினால் விசதமென்றும் பெரியார் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. ஆதிநாதப்பெருமான் நம்மாழ்வார் தேவஸ்தானத்திற்கு இஃது உள்ளிடாயிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானார் தேவஸ்தான மென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றதிது.

தற்காலம் இவ்விடத்து மடாதிபதியாக விளங்கும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாச்சார்யரான ஜீயர் ஸ்வாமி இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருளாநின்றார். ஜ்ஞானானுஷ்டான ஸம்பன்னரான ஸ்வாமி பகவத் ராமாநுஜ கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய துரந்தராய நீடுழி சாழ்ந்தருளி எண்டிசையும் புகழோங்கி விளங்கவேணும்.

ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயோல்லாஸம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிந்தாமணியின் இரண்டாம்பகுதி ஆரம்பமாகிறது. இதன் முதற்பகுதியைப் பெற்று வாசித்தவர்களில் தங்களுள்ளத்தில் தோன்றிய உகப்பின் மிகுதியை வெளியிட்டு நமக்குக் கடிதமெழுதாதவர்கள் மிகச்சிலரே. தினப்படியாகக் கடிதங்கள் வந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. ஒரேவிதமான விஷயமன்றிக்கே பலவகைப்பட்ட விஷயங்கள் வெளிவந்திருப்பதனால் *லோகோ பிந்நருசி:* என்ற கணக்கிலே ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருவிஷயத்தை ரளித்து உகப்பைத் தெரிவித்து வருகிறார்கள். பெரும்பான்மையாக ஜீவாத்ம பரமாத்ம போகக் கட்டுரையிலும் சென்னை ஷண்மதஸபைக் கட்டுரையிலும் தம் தம் ஸந்தோஷத்தை விளக்கியுள்ளார்கள்.

கான்பூரிலிருந்து, பிரபலஸம்ஸ்க்ருதபண்டிதர் ஒருவர் திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கவிரும்பித் திருமலைக்கு வந்திருந்தார். கீழ்த்திருப்பதியிலுள்ள வித்வான்களில் சிலரோடு அவர் உரையாடுகையில், ஹிந்தியில் நல்ல பரிசயமுள்ள வொருபண்டிதர் ஜீவாத்ம பரமாத்மபோகக் கட்டுரையின் கருத்துக்களைச் சிறிது எடுத்துரைத்தாராம். அதைப் பூர்த்தியாகக் கேட்டுணர விரும்பி அந்தபண்டிதரை 'வரிவரியாக வாசித்து (ஹிந்தியில்) சொல்லவேணும்' என்று கோரினாராம். அவர் ஏதோ தெரிந்தவளவு சொன்னாராம். பிறகு என்னோடு நேரில் பேச விரும்பிய அந்த கான்பூர்ப்பண்டிதர் காஞ்சீபுரத்திற்கு வந்து என்னைச்சந்தித்து, திருப்பதியில் நடந்த செய்தியைச் சொல்லி "அந்த ஜீவாத்ம பரமாத்ம போக வியாஸத்தை அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதித்தாவேணு"மென்று விரும்பினார். எனக்கும் மிகுந்த உதஸாஹமுண்டாயிற்று. அன்று ஆனிதன்னிற் சோதிநன்னாள். பெரியாழ்வார் சாத்துமுறை. "ஸன்னிதிக்குச் சென்று பெருமானை ஸேவித்து வாரும்; அதற்குள் எழுதிவைக்கிறேன்" என்று சொல்லி அவரை ஸன்னிதிக்கு அனுப்பிவிட்டு எழுதத் தொடங்கினேன். கோவிலுக்குச் சென்றவர் உடனே திரும்பிவந்துவிட்டார்—"கோவில் குளத்தில் ஏதோ ப்ரேதமாம்; பிற்பகலில்தான் பெருமாள் ஸேவைகிடைக்குமாம்" என்றார். பெருமாள் நமக்குச் சிறிது அவகாசமளித்தார் போலுமென்றுகொண்டு விரிவாகவே அதனையெழுதிக் கொடுத்தேன். அவரும் அதைப் பாடமாகவே கேட்டு மகிழ்ந்து 'இதை வைதிகமநோஹராவில் வெளியிடலாமோ?' என்றார். ஒமென்றிசைந்து அங்ஙனமேசெய்தேன். மநோஹராக்ரஹகர்களான ஸம்ஸ்க்ருதபண்டிதர்கள் (நமது நாட்டினரும்) அதையநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ... ..

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளைப்பற்றி ஆளவந்தாரும் பட்டரும்.

சிந்தாமணியின் முதற்பகுதி வெளிவந்தபிறகு இடையில், பெரியாழ்வார், வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார், ஆண்டாள் ஆகிய ஐவருடைய மஹோத்ஸவங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஐவரைப்பற்றியும்

யதாசக்தி குணநுபவம் பண்ணக்குதாஹலமெழுகின்றது. முன்னம், ஆனி அநூ ராதா நக்ஷத்ரமாகிய இன்று (27-6-69) வெள்ளிக்கிழமையுங் கூடினதால் பேரரு ளாளானும் பெருந்தேவித்தாயாரும் மாலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பாடு கண்டருளி இரவு பத்து மணிவரையில் நம்மாழ்வார் ஸன்னிதியில் திவ்யகோஷ்டி தலைக் கட்டா நிற்கையில் ஆழிமழைக்கண்ணன் சிறிது வர்ஷிக்க, அப்போது நாதமுனி கள் வர்ஷித்தபடியை பட்டர் அருளிச்செய்திருந்தது நினைவுக்குவர, அந்த நினைவு தூண்ட இதனை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். நாதமுனிகள் என்ன வர்ஷித்தாரென்னில்; பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஆசார்யவந்தன ப்ரகரணத்தில் நாதமுனிகளுக்கு இட்டச்சீலோகம்—

“நெளமி நாதமுநிம் நாம ஜீமுதம் பக்த்யவக்ரஹே,
வைராக்யபகவத்தத்வஜ்ஞாந பக்த்யபிவர்ஷுகம்”

என்பது. இதில் நாதமுனிகளை ஒரு மேகமாக ரூபித்து, பக்திப்பஞ்சம் மலிந்த காலத்தில் ஞானபக்தி விரக்திகளை அந்தமேகம் எங்கும் வர்ஷித்ததாக வருளிச் செய்யப் பட்டது. நாதமுனிகளைப் பற்றி முதன்முதலாக அருளிச் செய்தவர் ஆளவந்தார். அவர் தாமருளிய மூன்று சுலோகங்களில் முதலது—

“ஊமோ சிந்த்யாந்புதாக்லிஷ்டஜ்ஞான வைராக்யராசயே,
நாதாய முநயே அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே”

என்பது. இதில் நாதமுனிகள் பக்கலிலே ஜ்ஞான பக்தி விரக்திகள் புஷ்கல மாயிருந்ததாக வருளிச் செய்யப்பட்ட தத்தனை. ஒரு மஹானை தனிகர் என்று வருணிப்பது சிறந்ததா? உதாரர் என்று வருணிப்பது சிறந்ததா? என்று விசாரம் வரின், தனிகத்வ வர்ணனத்திற் காட்டிலும் ஓளதார்ய வர்ணனமே சிறந்த தென்று தேறும். வாயைத் திறந்து பிறர்க்கு ப்ரவசனம் பண்ணாதவர்கள் எவ்வளவு கல்வி கற்றவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களை வித்வானென்பர்களோ? பூலோக குபேரனென்னும்படி அளவுகடந்த தனம் படைத்திருந்தாலும் க்ருப ணைரைத் தனிகரென்பரே? ஓளதார்யத்தோடு கூடிய தனிகத்வமே ப்ரசம்ஸ நீயமாகும், ஆளவந்தார் நாதமுனிகளை ஞானபக்தி விரக்திச் செல்வம் மிக்க தனிகரென்றார். வெறும் தனிகரல்லர், ஓளதார்யம் மிகுந்தவ ரென்றார் பட்டர்.

ஸ்ரீரங்கநாதரென்று திருநாம மிடப் பெற்றிருந்த ஆசிரியர் நாமகதேச க்ரஹண ரீதியில் நாதமுனிகளென வழங்கப்பட்டாரென்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத் திலுள்ளது. கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்த குருபரம்பரா ஸாமாந்யத் தனியணை *லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம், அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தரம் வந்தே குருபரம்பராம்* என்னும் சுலோகத்தின் ஸந்திவேசம் வெகு அற்புத மானது. லக்ஷ்மீநாதனை எம்பெருமானைத் தொடக்கத்திலே கொண்டு, நாத முனிகளையும் ஆளவந்தாரையும் இடையிலே கொண்டு, எம்பெருமானை முடி விலே கொண்டதான குருபரம்பரையைவணங்குகிறே னென்பது இதன் பொருள். முன்னிரண்டு பாதங்களில் நாமநிர் தேசம் பண்ணினது போல மூன்றாவது பாதத் திலும் நாமநிர் தேசம் பண்ணியிருக்கலாம்; (அதாவது) *ராமாநுஜார்ய பர்யந்தாம்*

~~அநாதியைக்ஷணம் சிதன்னைத் திருமண்கூட்டினை வடவியத்தான்க்குணை~~

என்று இட்டிருக்கலாம். அப்படி யிடாதது ஆழ்வானுடைய பரமசாதுர்யம். அதாவதென்னென்னில்; ராமாநுஜார்ய பர்யந்தா மென்றால் எம்பெருமானாரள விலே தின்றுவிடும் இவ்வநுஸந்தானம். ஆழ்வானுடைய அதிவிசாலமான திரு வுள்ளத்தின் போக்கு மிக அதிசயிக்கத் தக்கது. ஸூர்ய சந்திரர்களுள்ள வரை யில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுஹம் அநுஸந்திக்க வேண்டியதான இந்தத் தனியனில் அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் என்றது அவரவர்களினுடைய ஆசார்யரைத் தொடும் படியாக வன்றோ அமைந்தது.

ஆசார்ய தேவோ பல என்றும் *ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத* என்றும் வேதமுரைத்த கட்டளையிலே ஒவ்வொருவர்க்கும் ஆசார்ய ரொருவர் இருந்தே யாகவேணும். அவர்க்குத் தனியனிட்டு அநுஸந்தானம் செய்தே யாகவேண்டும். தனியன் இயற்றிக் கொடுக்கப் பண்டிதர் துர்லபராகக் கூடும். அதனாலொரு குறையில்லை. *லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பா மென்கிற இந்தத் தனியனை யநுஸந்தித்து அனைவரும் க்ருதக்ருத்யராகலாமென்பது ஆழ்வான் திருவுள்ளம். ஒக்குமிது.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் பட்ட மஹாப்ரயாஸங்கள் வாசாமகோசரம். ஸ்ரீவைஷ் ணவஜகத் ப்ரஸித்தம். அக்காலத்தில் அவர் அப்பாடு பட்டிலரென்றால் இன்று நாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவராக உலாவ முடியாதென்பது திண்ணம். "இதம் அகிலதம: கர்சநம் ந: தர்சநம் நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம்" என்கிற நிகமாந்த மஹாகுரு ஸூக்தியில் நாதோபஜ்ஞமென்பதற்கு லக்ஷ்மீநாதோபஜ்ஞமென்று சிலர் பொருள் கூறுவது ஸ்வாமியின் வியாக்கியான ஸூக்தியோடு விரோதிக்கு மாகையாலே அநாதரணியம்.

“தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார்? *
அருளிச் செயலையறிவாரார்?—அருள் பெற்ற
நாத முனிமுதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் *
பேதை மனமேயுண்டோ பேசு.” (உபதேசரத்தினமாலை.)

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்.

***
கல்கியின் மதுரமான வார்த்தை.
***

29-6-69 தேதியிட்ட கல்கியில் பக்கம் 16ல் “ஸ்ரீராமபிரான் (ஐதன் 8 மாலை)” என்ற தலைப்பின் கீழ் “தலைமை வகித்த அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பிரதிவாதி பயங்கரம். ஆனால் பிரதிவாதம் செய்யாதவர்களுக்குப் பரம மதுரமானவர்” என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. பிரதிவாதம் செய்ய இயலாதபடி பேசுமவர் என்று காட்டுவது இதன் கருத்துப் போலும்.—என்று நாம் எண்ணியிருந்தோம். ஆனால், “கல்கியில் வெளிவந்திருக்கின்ற இவ்வாசகங்களுக்கு என்ன பொருள்? என்ன கருத்து?” என்று நம்மைப் பலர் கேட்டார்கள். கல்கியின் உதவியாசிரியர் ரஹ்மஸ்ரீ. ரா. கணபதியவர்கள் நமக்கு உயிர்நண்பராதலால் அவர்க்கெழுதித் தீர்ந்துகொள்வோமென்றெண்ணி அவர்க்கே யெழுதினோம். அவரிடமிருந்து இடைத்த பதில் வருமாறு:—(அடுத்த பக்கம் காண்க.)

KALKI.

CHETPUT, MADRAS. 31. 28-6-69.

“அனந்தகோடி வேதோக்த ப்ரணமங்கள். சிலவிஷயங்களுக்குப் பதிலாகக் கல்கியில் எழுதப்பட்டதை ஒருவேளை தாங்களே மனத்தை வருத்துவதாக எண்ணி விட்டார்களோ என அஞ்சுகிறேன். ‘தாங்கள் அத்வைதத்துக்கு மாருகப் பேசக் கூடும்’ எனச் சிலர் குரல்கிளப்பினர். அப்போது ‘இது ஸ்ரீபெரியவாளே அங்கீகரித்த விஷயம்; இவ்விழாவில் அத்வைத-விசிஷ்டாத்வைத சர்ச்சைக்கு இடமில்லை; அதை ஸ்ரீ பிரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்வாமி நன்கு உணர்ந்தவர்கள்; எனவே, சித்தாந்த விசார ஸதஸ்ஸில் வாதத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடக்கூடிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி நம் மாநாட்டில் அவ்விதம் பேச மாட்டார்” என்று கூறினேன். தாங்களும் ஷண்மத மாநாட்டின் அடிப்படை நோக்கத்தை யுணர்ந்தே சீரிய உரையாற்றிக் கௌரவித்தீர்கள். முதலில் அச்சம் தெரிவித்தவர்களுக்குப் பதிலாகவே “வாதம் செய்யாதவர்களுக்கு மதுரமானவர்” என எழுதப்பட்டது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விவாஹப்பத்திரிகைகளில் காண்கின்ற வாசகத்தைத் தங்கள்முன் வைக்கிறேன். “வாசகதோஷ: கூந்தவ்ய:” அனந்தகோடிப் பிரணமங்கள். ரா—கணபதி.”

P. B. A. மேலேகாட்டிய பதிலில் “தாங்கள் அத்வைதத்துக்கு மாருகப் பேசக்கூடுமெனச் சிலர் குரல்கிளப்பினர்” என்ற பகுதிக்குச் சில தத்துவங்களை நாம் விளக்க விரும்புகிறோம். அத்வைதிகள் எனப்படுமவர்களுக்கு விசிஷ்டாத்வைதத்தில் வெறுப்போ வெகுளியோ இருக்கலாம்; விசிஷ்டாத்வைதிகளெனப்படுமவர்களுக்கு அத்வைதத்தில் பகையிருக்கப் பரஸக்தியே கிடையாது. விசிஷ்டாத்வைதமென்கிற சொல்லுக்கு வெவ்வேறு பொருள் கூறுவர். இதைப்பற்றி வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் நானெழுதியுள்ள நூல்களில் விவரித்திருக்கின்றேன். உபந்யாஸ மேடைகளில் நான் பிரசங்கம் செய்யும்போது “விசிஷ்டமான அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்—மிகச் சிறந்ததான அத்வைதத்தை விசிஷ்டாத்வைதமென்பதாகக் கொள்ளலாம்” என்று கூறுவதுண்டு. விசேஷ யுக்தமானது விசிஷ்டமெனப்படும். சிறப்புப் பொருந்தியது என்கை. விசிஷ்டாத்வைதிகளைச் சிறந்த அத்வைதிகளென்னலாம் என்பது எனது கருத்து. வேதங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஆழ்வார்களினுடைய திவ்வியப் பிரபந்தங்களிலும் அத்வைதவாதம் (அதாவது) அபேதமாகக் கூறுதல் மிகமிகக் காணப்படுகின்றது. * ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோஷர: பரமஸ் ஸ்வராட் * என்றது வடமொழி வேதம். * அவனே யவனுமவனு மவனும் அவனே மற்றெல்லாமு மறிந்தனமே * என்றது தமிழ்வேதம் மேலே காட்டினவகையில் உபயவேதங்களிலும் எண்ணிறந்த வாக்கியங்களுண்டு. அவற்றை நிர்வஹிக்கும் வழியறியாதார்தாம் அத்வைதத்தைப் பகைக்கவேண்டும் நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழி தொடங்கும்போதே* திடவிசும்பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவைதொறும், உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன, சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்டகரனே* என்கிற பாசுரத்தினால் அத்வைத நிர்வஹம் பண்ணியருளினபடியை அறிந்தோருக்கு அத்வைதத்தைக் கண்டிக்க அவசியமில்லை யென்பதை உலகமறியவேணும்.

ஷண்மதமென்றே அறுசமயமென்றே வழங்கப்பெற்ற மதவகுப்புகள் பல விருந்தனவென்பார் இதற்குப் புராதன நூல்களிலிருந்து தக்க சான்றுகள் காட்டியுக்கப்பட்டவேணும் பகவத் பாதருடைய நூல்களிலிருந்து காட்டுவது விசேஷம். *

இங்கே ஸேவை ஸாதிக்கும் பெரியார் சென்னை மாநகரில் சிறந்த ட்வோகேட்டாக விளங்குபவர். ஸ்ரீ. P. B. அனந்தாசாரியரென்று ப்ரக்க்யாதி பற்றவர். P. B. என்பதற்கு பிள்ளைபாக்கம் பஹு குடும்பி யென்று விவரணங்

ஸ்ரீமதுபயவே. P. B. அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமி

ஹர்த்தாக்களென்றும் பெயர் பெறுவர்கள். நம் அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமி மேலே குறித்த தேவஸ்தானத்தின் அபிவிருத்திக்குப் பாடுபடுவது இறந்த காலத்திலும் நிகழ் காலத்திலும் எதிர் காலத்திலும் வாசாமகோசர மென்னத் தட்டில்லை. இவரு

காண்க. எனக்குத் தெரிந்த வரையில் இந்த ஸந்ததியார் ஆங்காங்கு மஹா மேதாவிளர்களாயும் சிறந்த பதவிகளில் வாழ்பவர்களாயும் விளங்கி வருகிறார்கள். இங்கே ஸேவை ஸாதிக்கிற அனந்தாசார்ய ஸ்வாமியைப் பற்றி ஸ்ரீராமாநுஜனில் ஏற்கெனவே விசேஷமாக ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறோம். சென்னை முத்தியால் பேட்டையில் விளங்கும் ஸ்ரீ வேணுகோபாலக்ருஷ்ண ஸ்வாமி தேவஸ்தானத்திற்கு தர்மகர்த்தாவாக விளங்குபவர். ஆங்காங்கு ஸன்னிதிகளுக்கு ட்ரஸ்டிகளாக வருபவர்கள் பகவத்கைங்கரியங்களில் ஈடுபாடில்லாமல் ஸமய விசேஷங்களில் படாடோபமாக வருவதும் மாலை மரியாதைகளை யனுபவித்துப் போவதுமாயிருப்பார்கள். தர்ம

டைய தளராத ஊக்கத்தையும் உழைப்பையும் அடியேன் நன்கறிந்தவனாகையாலே எதிர் காலத்தையும் சேர்த்து எழுதினது பொருந்தும்.

பஹுச்சுத்ராய் ஸம்ப்ரதாயார்த்த நுண்ணறிவு படைத்தவராய்ப் பரமரஸிகரான இந்த ஸ்வாமி தாம் மேற்கொண்ட பகவத் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை மேன்மேலும் சிறப்புற நடத்திக்கொண்டு நீடுழி வாழ்ந்திருக்கவென்று பெருந்தேவி மணவாளனான பேரருளாளனருளைச் சிந்தித்து ஆசாஸிக்கின்றேன். *

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு.

பங்குனி விசாக விசேஷ மலராக வெளிவந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வம் பலபல அன்பர்களின் விருப்பத்தின்படி மறுபதிப்புச் செய்யப்படுகிறதென்று முன்னிதழில் (பக்கம் 32ல்) வெளியிட்டிருந்தோம். அந்த மறுபதிப்பு முடிவுபெற்று ஸர்வஸ்வம் லித்தமாகியுள்ளது. போஸ்டேஜ் உள்பட விலை 2-50. விருப்ப முள்ளவர்கள் எழுதிப்பெறலாம். —மானேஜர், கிரந்தமாலா ஆபீஸ்.

இங்கே ஸேவை ஸாதிப்பவரான மாடபூசி ஸ்வாமி ஸமீப காலத்தில் சென்னையில் திருநாடலங்கரித்த செய்தி மிக வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இவர் என்பது பிராயம் வாழ்ந்தவரெனினும் இவ்வுலகின்

பாக்கியத்திற்காக இன்னும் வெகு காலம் எழுந்தருளியிருக்கவேண்டியவர். இவர் ஜனித்தது ராஜமன்னார் ஸன்னிதிக் கடுத்த சேரன் குளத்தில். கும்ப கோணம் காலேஜில் படித்து B A., B. L., தேறி, சிலவாண்டுகள் சென்னை ஹைகோர்ட்டில் பிராக்டிஸ் செய்து, திருத் தகப்பனர் பரமபதித்த பின் தஞ்சை சேர வேண்டியதாயிற்று. அவ் வீடத்தில் நாற்பது வருட காலம் பிரபல கிரிமினல் லாயராக இருந்து வந்தார். அவ் வீடம் Bar அஸோஸியேஷன் யூனியன் Club களிலே பல காலம் President பதவியை வகித்தார். மற்றும் பல பொதுப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். கார்ப்பங்காட்டுத் தேவப் பெருமான் ஸன்னிதியிலும் மன்னார்குடி ராஜ கோபாலன் ஸன்னிதியிலும் 60 வருஷ காலம் உசித கைங்கரியங்களை நடத்தி வந்தார். இந்த ஸ்வாமியினுடைய சரம கைங்கரியம் ருக்யஜூஸ் ஸாமவேத பாராயணங்களுடனும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவையுடனும் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது. ... .. (*)

முதலான பதிகங்கள் பேசியிருப்பதனாலும். [111த்ருவாசா] *ஆடியாடியகங்கரைந்து* *பாலனையேழுலகுண்டு* *மண்ணையிருந்துதுழாவி* முதலான பதிகங்கள் தாய்வாக் காசுப் பேசியிருப்பதனாலும். [துணித்ருவாசா] *அஞ்சிறையமடநாராய்* *வாயுந் திரையுக்கும்* முதலான பதிகங்கள் மகள் பேச்சாகப் பேசியிருப்பதனாலும். [ஸகீவாசா] *தீர்ப்பாரையாமினி* *துவளில் மாமணிமாடம்* *கருமாணிக்கமலை* என்கிற பதிகங்கள் தோழி பேச்சாகப் பேசியிருப்பதனாலும் ஆழ்வார்க்கு நான்கு முகங்கள் தேறினதாகத் தெளிக.

— ஆழ்வார்க்குண்டாகும் பெண்பாவனையின் பொருத்தம் —

நாற்பதிகங்கள் கொண்ட திருவாய்மொழியாயிரத்தில் எழுபத்து மூன்று பதிகங்கள் தம்முடைய திருவாக்காலே (ஆண்மை குன்றாமல்) பேசினவை; மிகுந்த இருபத்தேழு பதிகங்களில் பதினேழு பதிகங்கள் தலைமகள் பேச்சாலே பேசினவை; ஏழுபதிகங்கள் தாய் பேச்சாலே பேசினவை. மூன்று பதிகங்கள் தோழி பேச்சாலே பேசினவையென்று கண்டு கொள்வது. தலைமகளைப்பது யாரை? தாயாரென்பது யாரை? தோழியென்பது யாரை? என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதை மிக விளக்கமாக சுண்டு நிரூபிக்கிறேன். நம்மாழ்வார் தம் வாயாலும் வேற்று வாயாலும் பேசுகிறாரென்பதை முன்னம் குறிக்கொள்ள வேணும். தம் திருவாக்காலே பேசுவதென்பதில் விளக்கம் வேண்டியதில்லை. அஃது இயற்கையான பேச்சென்பது யாவருமறிந்தது. வேற்று வாயாலே சொல்லுவதாவது பெண்மை யெய்திப் பேசுவதாம். ஆழ்வார் ஆடவர்களில் தலைவராக அவதரித்திருக்கச் செய்தேயும் "பாஞ்சால்யா; பத்மபத்ராசுஷ்யா; ஸ்நாயந்த்யா; ஜகனம் கனம், யாஸ் ஸ்தீரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ் தா; பும்பாவம் மநஸா யயு;" என்று மஹாபாரதத்தில் சொன்ன கட்டளையிலே (அதாவது, விராட நகரத்தில் பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாநவாஸம் பண்ணினபோது நீராடாநின்ற த்ரௌபதியின் ஒப்புயர்வற்ற ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதி அதிசயங்களைக்கண்ட பெண்டுகள் 'ஐயோ! நாம் ஆண்களாகப் பிறவாமற் போனோமே' என்று நினைத்து மாநஸிக மாகப் புருஷபாவனையை யெய்தினராம். இதை வேதாந்தவாசிரியரும் பாஞ்சாலி காத்திர சோபாஹ்ருத ஹ்ருதய வதூவர்க்க பும்பாவ நீத்யா என்கிற சுலோகத்தினால் இட்டுவைத்தார். ஆகவே புமானான ஆழ்வார்க்குப் பெண்பாவனை ஏற்கும்.

— புமாண்கள் பெண்மை காட்டுவதன் உட்கருத்து —

நம் பூருவாசாரியர்கள் மிகப் பொருத்தமாக இவ்விஷயத்தில் ஒரு காரிகை இட்டருளியுள்ளார்கள். அது திருநெடுந்தாண்டக வியாக்கியானத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளது. (அதாவது) "ஸ்வாமித்வ ஆத்மத்வ சேஷித்வ பும்ஸ்த வாத்யா; ஸ்வாமிநோ குணா; ஸ்வேப்யோ தாஸத்வ தேஹத்வ சேஷத்வ ஸ்தீ த்வ தாயிந;" என்பதாம். இதன் பொருளாவது—எம்பெருமான் ஸர்வஸ்வாமி யென்றும், ஸர்வபூதாத்மாவென்றும் ஸர்வசேஷியென்றும் புருஷோத்தம னென்றும் சொல்லப்படுகிறான் அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதற்குச் சேர நாம் தாஸர்களாகிறோம். அவன் ஆத்மவாயிருப்பதற்குச் சேர நாம் சரீரபூதர்களாகி றோம். அவன் சேஷியாயிருப்பதற்குச் சேர நாம் சேஷ பூதர்களாகிறோம். அவன்

புருஷோத்தமனாயிருக்கும் தன்மையானது நமக்குப் பெண்மையை விளைக்கின்றது என்கை. அவனும் ஸ்வாமியாய் நாமும் ஸ்வாமியாயிருக்க முடியுமோ? அவனும் அந்தராத்மாவாய் நாமும் அந்தராத்மாவாயிருக்க முடியுமோ? அவனும் சேஷியாய் நாமும் சேஷியாயிருக்க முடியுமோ? சேஷித்வமாவது கைங்கரியம் கொள்ளுகை; சேஷித்வமாவது தொண்டு செய்கை. இவ்விரண்டும் ஏகாச்ரயத்தில் இராதன்றே. அப்படியே அவனும் புருஷனாய் நாமும் புருஷராயிருக்க முடியுமோ? எங்ஙனே முடியும்? ஆகவே தாஸத்வ தெஹத்வ சேஷித்வங்கள் போலே ஸ்தீரீத்வமும் சேதனர்க்கு இயற்கையானதேயென்று தேறிற்று. புமானிப் புமான்களே அனுபவிப்பதென்பதில் ரஸமில்லையே. ஆண்களாய்ப் பிறந்தவர்களுக்கு சரீர தர்மமாகப் பெண்மை ஸம்பவிப்பதன்றாகிலும் பாவநாவிசேஷ அபரபர்யாயமான ஸ்தீரீத்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை. அத்யந்த பாரதந்த்ரியமன்றே ஸ்தீரீ தர்மம். அப்படிப்பட்ட பாரதந்த்ரியத்தை ப்ரகாசப் படுத்துவதுதான் பெண்ணுகை

— ஈச்வர சேதநாகளுக்குப் பதிபதீபாவம் திருமந்திரஸித்த மென்பது —

எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் நவவித ஸம்பந்தம் திருவஷ்டாஷ்டர மஹா மந்திரத்தில் தேறுவதாக ஆசாரியர்கள் நிரூபிக்கிறார்கள். அவற்றுள் பதிபதீபாவ ஸம்பந்த மென்பது நான்காவதாகும்; திருமந்திரத்தில் இது எந்த சொல்லால் தேறுகின்றதென்னில், பிரணவத்தில் இடைச் சொல்லான உகாரத்தினால் தேறுகின்றது. உகாரம் அவதாரணுத்தமாய் சேதனன் எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷப்பட்டவனென்றுகாட்டி [அநந்யாஹத்வத்தைக்காட்டி] “கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்தான் செய்திடனும் கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்” என்ற குலசேகராழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியின்படி பதிபதீபாவ ஸம்பந்தத்தை (அல்லது, பர்த்ரு பர்யா பாவரூப ஸம்பந்தத்தை)க்காட்டிநிற்கும். ஆகவே ஜீவாத்மாவின் ஸ்தீரீத்வம் ஸகல சாஸ்த்ர ஸாரமான திருமந்திரத்தில் ஸித்த மென்றதாயிற்று. எம்பெருமானுடைய அந்தரங்க மஹிஷிகளான ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகளின் ஸாதர்மியத்தையே ஆழ்வார் அடைகின்றார். ஆனது பற்றியே திருவாய்மொழியில் (6-5-10) *பின்னைகொல் நிலமாமகள் கொல் திருமகள் கொல் பிறத்திட்டாள்* என்று தோழி பாசரமுள்ளது. பெரிய திருமொழியிலும் *காவியங் கண்ணி யெண்ணில் கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று தாய் பாசரமுள்ளது. இவற்றுல் ஆழ்வார் எய்தும் பெண்மை ஸாமான்யமான ஸ்தீரீத்வமன்று; தேவ தேவதீவ்ய மஹிஷிஸாதர்மியம் என்றதாயிற்று. இது கீழே ஜீவாத்ம பரமாத்ம போகக் கட்டுரையில் விரிவாக விளக்கப் பட்டிருப்பது காண்க.

— பக்திநூல்களுக்குப் பெண்பேச்சு பொருந்தும் வகையும்,

மகள் தாய்பேச்சுக்களின் ஸ்வாபதேசமும் —

தலைமகனென்பதும் நாயகி யென்பதும் பர்யாயம். தாயாகுடைய த்ருஷ்டியாலே மகளாகிறாள். நாயகனுடைய த்ருஷ்டியாலே நாயகியாகிறாள். மகளுக்குத் தாயாரொருத்தி யிருப்பதும், நாளடைவில் தோழிமார் ஏற்படுவதும் ஸஹஜம். ஆகவே ஸ்தீரீ பாவனையில் ஒருபோது தாய் பேச்சும் ஒருபோது மகள் பேச்சும், ஒருபோது தோழிபேச்சும் நிகழ்கின்றன. பக்தியே ச்ருங்கார வகையில் பரிணமிப்பதனால் இத்தகைய பேச்சுகள் பக்திநூல்களுக்கு அவந்யமாகாது.

மணவாள மாமுனிகள் நூற்றந்தாதியில் (4) * அஞ்சிறைய மடநாராய்ப் பதிகத்திற்கு ஸாரமருளிச்செய்பவர் * அஞ்சிறைய புட்கள் தமை ஆழியானுக்கு நீர். என்செயலைச் சொல்லுமென விரந்து—விஞ்ச நலங்கியதும் மாறனிங்கே நாயகனைத் தேடி மலங்கியதும் பத்திவளம்” என்று அருளிச்செய்தது காண்க. அதில் பத்திவளமென்றது உயிரான பேச்சு. இங்ஙனே தாய்பேச்சாகவும் தலைவி பேச்சாகவும் தோழி பேச்சாகவும் வெளிவருவதற்கு என்ன கருத்தென்பதை இனி விவரிக்கிறேன்.

பிள்ளை லோகாசாரியர் முமுக்ஷுப்படியில் த்வய ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களை யருளிச்செய்யுமிடத்து “பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும்” என்று இரண்டு அருளிச் செய்கிறார். பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது தம்மிடத்தில் உபாயாநுஷ்டான மொன்றுமில்லாமையையும் தாம் செய்த குற்றங்களின் மிகுதியையுங்கண்டு பேறு கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ வென்று தளும்பியிருக்கையன்றிக்கே பேறு தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று திடமான அத்யவஸாயத் தோடிருக்கை. பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது இந்த அத்யவஸாயங்கொண்டு பேறு ஸித்தித்தபோது ஸித்திக்கட்டும் என்றிருக்கையன்றிக்கே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. ஆக இவ்விரண்டும் ஏகாத்ரயத்தில் இருக்கப் பொருத்தமில்லை; திடமான அத்யவஸாயங் கொண்டிருந்தால் பதறுகை அப்ராப்தம் பதறுவதானால் அத்யவஸாயத்திற்கு அர்த்தமில்லையாகும் பதறுகைக்குப்பதற்கு உறுப்பன்றோ அத்யவஸாயம். இரண்டும் அவர்ஜந்யமாயிருக்கையாலே தாய் பேச்சாலே அத்யவஸாயத்தை வெளியிடுவதும் மகள் பேச்சாலே பதற்றத்தை [பேற்றுக்கு த்வரிக்கையை] வெளியிடுவதுமாய்ச் செல்லுகிறது. தாய் அத்யவஸாய நிஷ்டை; மகள் த்வராநிஷ்டை என்றதாயிற்று.

— தோழி தாய் மகள்-பேச்சுக்களின் சுவையாராய்ச்சி —

திருவாய்மொழியில் (5-5) * எங்ஙனையோ வன்னைமீகாளென்கிற பதி கத்தைக்கொண்டு தோழி தாய்மகள் பேச்சுக்களின் சுவைகளை ஆராய்வோம்! இதில் பாசரந்தோறும் ‘அன்னையரும் முனிதிர்’ ‘அன்னைகாணகொடாள்’ என்கிற சொல் தொடர்ந்துவருவதைக் காண்கிறோம். [முனிதலாவது சீறுதல், காணகொடா ளென்றது வெறுப்புக்கொள்ளுகிறுளென்றபடி.] இது மகள் பாசரமான பதிகம். தாய்க்கு மகள்மேல் சிற்றமும் வெறுப்பும் மிகமிகவுண்டாகியிருப்பதாக இதனால் தெரியவருகிறது. இவையுண்டாகைக்குக் காரணமென்னவென்று பார்க்கவேணும். அது மகள் வாயினாலேயே ஸ்பஷ்டமாக வெளிவந்துள்ளது. எங்ஙனையென்னில்; “மேலும் வன்பழி நங்குடிக்கிவளென்று அன்னை காணகொடாள்” “நிறைந்த வன்பழி நங்குடிக்கிவளென்று அன்னை காணகொடாள்” “கழியமிக்கதோர் காதலள் இவளென்று அன்னை காணகொடாள்” என்றன்றோ வசனவ்யக்தியுள்ளது. இம் மகளால் ப்ரபந்நஸந்தானத்திற்குப் பெரும்பழி வ்ளையுமென்றும் திடமான அத்யவஸாயங்கொண்டிருக்கையன்றிக்கே மேல்விழுந்து பதறுவதற்குறுப்பான எல்லை கடந்த அன்பையுடையவளா யிருக்கிறுளவளென்றும் வாய்விட்டுச் சொல்லியே யன்றோ தாயானவள் மகளைக் கேட்புக்கின்றாள். மகள் பதறுவது ப்ரபந்நஸந்தானத்

திற்குப் பெரும்பழியென்று தாயார் ஈடிவகட்டினதாக இங்கு ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆனால் மேலே (6-7.) *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீப்பதிகத்திலே (பா. 4.) 'கொல்லை யென்பர்கொலோ! குணம் மிக்கனென்பர் கொலோ!' என்கிற பாசரத்தை நோக்குமிடத்து இது நித்தாரணம் பண்ணவொண்ணாத விஷயமென்று தாயார் கருதியிருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. இப்பாசரத்தின் கருத்தாவது என் மகளுடைய நடவடிக்கையை உலகத்தார் வெறுப்பார்களோ? அன்றி உகப்பார்களோ? பேறு தப்பாதென்று துணித்திருப்பதே கடமையென்று திண்ணிய அத்யவஸாய முடையார் 'இவள் இங்ஙனே பதறுகையாவதென்?' என்று வெறுக்கக்கூடும். 'பெறும்பேற்றின் கனமறிந்தால் அதற்குப் பதருமலிருக்கமுடியுமோ' என்றிருக்கு மவர்கள் உகக்கக்கூடும். உலகத்தாருடைய நினைவை ஒருபடி நிர்ணயிக்க முடியாதாகையாலே, அவத்யம் சொல்லும்படி யாகுமோ? அன்றி சிலாகிக்கும்படி யாகுமோ தெரியவில்லையென்று தாயார் தனும்பி நிற்கும்படி இப்பாசரத்தில் தெரியவருவதால் தாயின் கருத்தாலும் மகளுடைய பதற்றம் பரிபூர்ணமாகப் பழிக்கப்படுவதில்லையென்பது விளங்கும்.

மேலேயெடுத்த *எங்ஙனையோபதிகத்தில் தாய்மார் சீறுவதைமட்டும் சொல்லி நில்லாமல் அவர்களோடு தோழிமார்க்கையுஞ் சேர்த்து அவர்களும் சீறுவ தாகச் சொல்லியிருக்கிறது (9.) *முன்னின்றையென்று தோழிமார்களும் அன்னை யரும் முனிதி* என்றன்றோ பாசரமுள்ளது. அன்றியும், மேலே *மாளையே நோக்குப்பதிகத்தில் (2.) "என்றுகொல் தோழிமீர்காள்! எம்மைநீர் நலிந்தென் செய்தீரோ?" என்று தோழி தாய்மாரோடு சேர்ந்து நலியுமளவேயன்றிக்கே தனிப்படவும் நலிவதாகக் காட்டப்படுகிறதே, இது பொருந்துமோ? தலைவிக்கு அந்தரங்கமாயிருப்பவளன்றோ தோழி. அவளும் நலிவதாகச் சொல்லத் தகுமோ வென்கிற சங்கை வலிதாகத் தோன்றும். இதற்குக் கேண்மின். தோழியானவன் தலைவியிடத்தில்மட்டும் அன்புகொண்டு தாயாரோடு உடன்பட்டிருந்திலளாகில் அவள் தலைவியோடு கூடிவாழவே முடியாது. "பூனைக்கும் தோழன், பாலுக்குங் காவல்" என்கிற விநோதோக்தியிலே தாய்ப்பகைத்தலிருப்பதாகவும் காட்டிக் கொள்ளவேண்டும் தோழி. தோழி தாய் மகனாகிய மூவருடையவும் பாசரங்களை ஆங்காங்கு உற்று நோக்கினால் துன்சுவைமிக்க சில வ்சேஷங்கள் புலப்படும். சிறிது விவரிக்கிறேன். "என் பெண்மகனையெள்கித் தோழிமாட்பலர் கொண்டு போய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்" என்கிற தாய்பாசரத்தை நோக்கு மிடத்து தாயார் தோழிமாடமேல் பழியிடுவதாக விளங்கும். என் மகளுக்கு பகவத் விஷயத்திலேயுண்டான அவகாஹனமாகிற அனர்த்தம் தோழிமார் பலராலே வந்ததையோ! என்றன்றோ இப்பாசரத்தில் சொல்லிற்று. தோழி பாசரமோ இதற்கு எதிராகவுள்ளது. தோழி சொல்லுவதாவது. "குமுறுமோசை விழ வொலித் தொலைவில்லிமங்கலங் கொண்டுபுக்கு அமுதமென்மொழியாளை நீர் உமக்காசையின்றியகற்றினீர்" என்றும் "கரைகொள் பைம்பொழில்தண்பண்ணத் துலைவில்லிமங்கலம் கொண்டுபுக்கு, உரைகொ ளின்மொழியாளை நீர் உமக்காசை யின்றி யகற்றினீர்" என்றும் இங்ஙனையுள்ளது. உத்ஸவாதி காலங்களில் கோவிலுக்குச் செல்லுகிற தாய்மார்கள் தங்கள் தனியே போகாமல் இப்பெண்

பிள்ளையை இடுபிலே கொண்டுபோய் 'கண்ணழகைப்பார். மூக்கழகைப்பார், ஆடையாபரணங்களின் அழகைப்பார்' என்று காட்டினபடியாலன்றே. இவ்வனர்த்தம் விகைந்தது! என்று தோழி தாய்மார்மீது பழியிடுவதையன்றே இங்குக் காணுநின்றோம். இப்படி தாய்மாரும் தோழிமாரும் பரஸ்பரம் பழியிடுவதேயல்லாமல் இப்பழி இருவர்க்குமுள்ளதே யென்று தலைவி ஸ்தாபிப்பதையும் காண்கிறோம். எங்ஙனே யென்னில்; தலைவி பாசுரத்தில் "இணக்கியெம்மை யெந்தோழிமார் விகையாடப் போதுமின்னென்ப போந்தோமை" என்றுள்ளது. கண்ணா! நான் உன் வலையில் அகப்பட்டிருக்கவேமாட்டேன்; தோழிமாரன்றே இணங்கவைத்தார்கள்! என்று இதில் சொன்னபடியால் தோழியிடமேல் பழி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. தலைவி பாசுரத்தலேயே "எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னை முனிவதுநீ!" என்று முன்னம் காட்டினதை யுற்றுநோக்குமானவீல், தோழி தாய்மீது இட்டபழி தலைவியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டமை தெரியும். அன்னைமீர்கான்! நீ என்னை முனிவது எங்ஙனே? = நீங்களே ஆதியில் என்னை பகவத் விஷயத்திலிடுபடுத்திவிட்டு இப்போது சிறுவது நியாயமா? என்பது இவ்வடிக்கு ஆழ்ந்த கருத்து. ஆக தலைவி தோழிமீதும் தாய்மீதும் பழியை ஸ்தாபித்தபடி விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

— அந்யாபதேசப் பாசுரங்களின் அந்தரங்கமான ஆராய்ச்சி —

தோழியானவள் தாய்மாரோடே கூடிநின்ற தலைவியைக் கண்டிப்பதாகக் காட்டுவதும், தாய்மார்க்கு நன்மை சொல்லுவது போலவிருந்து தலைவிக்கு அந்தரங்கமாக நன்மை செய்வதும் பாசுரங்களில் காண்பதுண்டு. *எங்ஙனேயோ பதிகத்தில் "முன்னின்றாயென்று தோழிமார்களு மன்னையரும் முனிதீர்." என்கிற தலைவிபாசுரத்தினால் தோழி தாயோடு கூடித் தலைவியைக் கண்டிப்பது கண்டோம். "துவளில் மாமணி மாடமோங்கு துலைவீவீ மங்கலம் தொழுமிவளை, நீரினி யன்னைமீர்! உமக்காசையிலைவிடுமினே" என்கிற தோழி பாசுரத்தை மேலெழு நோக்குமிடத்து தாய்மார்களே! அடங்காப் பிடரியான இவளை விட்டுத் தொலையுங்கள்; இவள் கெடேடாவது கெட்டும்; இவள் நம்வழிவாராள்; இவளோடு உறவையறுத்தக் கொள்வதே நமக்குநலம்' என்று தாய்மார்க்கு நன்மை சொல்லுவதுபோல் காணப்படும். ஆழ்ந்து நோக்கின் தலைவிக்குத் துணை செய்வதே இதன் கருத்தாகும். தாய்மார் க்ஷேபித்து மகனாடைய செய்கைகளைத் தடை செய்ய இடமில்லாதபடி பண்ணுவதன்றே இங்குப் பண்பது. இது தலைவிக்குச் செய்த நன்மையேயாம் தலைவியானவள் தாய்மார் தோழிமாராகிற இரண்டு தலைவியும் உதறக் கைவிடுவதுமுண்டு; எங்கே கண்டதென்னில் *ஏலமலர்க் குழலன்னைமீர்காள! என்னுடைத் தோழியீர்கான்! உங்களோடெங்களிடையிலீயே* என்கிற தலைவி பாசுரத்தில் இது காணலாம். தலைவியினிடத்தில் தோழியர்க்கும் தாய்மார்க்கும் மறந்தான கௌரவ ப்ரதிபத்தியுண்டென்பதையும் இவ்விருவர் பாசுரங்களிலும் நன்கு காண்கிறோம். *இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையிலை விடுமினே* என்று சொன்ன தோழிதானே பிள்ளைகொல் நிலமாமகள் கொல் தருமகள் கொல் பிறத்திட்டாள்!" என்று கொண்டாடினமை காண்கிறோம். "என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் எனனை முனியாதே" என்று மகள் சொல்லும்படியாகச் சீற்றமும் வெறுப்புங் கொண்டிருந்த தாய்தானே

உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணென்றே யிருப்பனென்மகனென்றும். உணரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் அவனு டைய பேரும் தார்களுமே பிதற்றும்படி உலகத்தையெல்லாம் திருத்துமவனென்மக னென்றும் மற்றும் பலபடியாகவும் கொண்டாடிக் கூறுதின்றமை காணாநின்றோம். ஆக, மகள் தோழி தாய்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஐகமத்யக் குறைபோல் மேலெழக் காண்பதும், ஆழ்ந்த நோக்கில் மூவர்க்கு முண்டான அந்தரங்கவுகப்பு காண்பதும் ப்ரமாணுருடமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

— ஜநகசக்ரவர்த்தியின் கன்யகாதானமும் நம்மாழ்வாருடைய கன்யகாதானமும் —

பெண்மையெய்தின ஆழ்வார் ஸாக்ஷாத் திருமாமகளை யென்பது இனி நிரூபிக்கப்படுகிறது. *காவியங்கண்ணியெண்ணில் கடிமாமலர்ப்பாலை யொப் பாள்* என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசரமும் *திருமகள் கொல் பிறந்திட்டாள்* என்கிற நம்மாழ்வார் பாசரமும் அர்த்தவத்தென்று மூகலிக்கப் படுகின்றதென்க. ஜநககுல ஸுந்தரியான ஸீதாபிராட்டியாகும் நம்மாழ்வாருமொர்பர். எங்ஙனே? பிராட்டி யானவள் *விஷ்ணோ ஸ்ரீரதபாயிநீ* என்கிறபடியே ஒருபோதும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாதவள். *ராகவத்வே அபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே ராமாவதாரத்தில் பெருமானுக்குப் பத்தினியாக வாய்த்தவள். எம்பெருமான் மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனிமாயன் * என்கிறபடியே ஒருவர்க்கும் புத்திரனல்லாதவனாயிருக்கச் செய்தேயும் தசரதாதிகளுக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்ததபோல அவளும் ஒருவர்க்கும் புத்திரியல்லாதவளாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜநகாதிகளுக்குப் புதல்வியாகப் பிறந்தாள். ஜநகசக்ரவர்த்தி மற்றவர்களைப் போலன்றிக்கே மஹா வேதாந்தி யாகையாலே "பகவத் திவ்ய மஹிஷியானவிவள் நம்முடைய புதல்வியல்லள்" என்று தெளிந்திருக்கச் செய்தேயும் *இயம் ஸீதா மம ஸுதா* என்று கலங்கிச் சொல்லித் தனது புத்திரியாகப் பாவித்து அவளைப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்தார். இதுதான் ஸீதா விவாஹமென்பது. அதேபோல ப்ரக்ருதத்திலும் காணலாம். நம்மாழ்வாரை ஜநகசக்ரவர்த்தி ஸீதானத்திலும், அவருடைய ஆத்மாவை ஸீதா பிராட்டி ஸீதானத்திலும் கொள்க. இவ்வாத்மவஸ்து எம்பெருமானுடையதே யன்றித் தன்னுடையதன்று என்கிற தெளிவு ஆழ்வார்க்கு நன்றாகவுண்டு; ஆகவே தான் *உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில், அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது—அப்பனுக்கு எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று ஸீத்தாந்தமாகப் பேசி முடித்தார். இங்ஙனே தெளிவு இருக்கச் செய்தேயும் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி "தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்" என்று அவனுடையதான ஆத்மவஸ்துவை (தன்னதுபோல்) அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தார். ஆத்மவஸ்து அமூர்த்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் தாளும் தோளுமாய்ப் பணைத்துத் தோற்ற [கன்னிகையைத் தழுவி வரனுக்குக் கொடுக்குமாபோலே] ஆத்மவஸ்துவாகிற கன்னிகையைத் தழுவிக்கொண்டு எம்பெருமானாகிற வரனுக்கு அநந்யாஹமாக ஸமர்ப்பித்தாராழ்வார். ஆக ஸீதா விவாஹம்போலே ஆழ்வார் விவாஹமும் தேறிற்று.

— இரண்டு விவாஹத்திலும் கண்ட ஸந்தோஷாதிசயம் —

ஐனகர் தன்னதல்லாததைத் தன்னதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே ஆழ்வாரும் தம்மதல்லாத தொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தார். பெற்றுக்கொண்ட பெருமானும் தன்னதல்லாத தொன்றைப் புதிதாகப் பெற்றுப் போலே. ப்ரமித்து அபரிமிதமாக அகமகிழ்ந்தானென்பது இரண்டிடத்திலும் காணலாயிருக்கின்றது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸீதாவிவாஹ ஸமநந்தரம் *தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோபிராமயா ஸமேயீவாந் உத்தமராஜகந்யயா, அத்வ ஈமர் ககபே* என்று வான்மீகி பேசும்படி, ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே பெருமான் மிக விளங்கினு ரென்று கண்டோம். இங்கு ஆழ்வார்விவாஹ ஸமனந்தரத்திலும் எம்பெருமான் அபரிமிதமாக மகிழ்ச்சிகொண்டதை ஆழ்வார் பாசுரத்தாலே நன்கு காண்கிறோம். "என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்" என்று சொல்லி ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணின வுடனே ஆழ்வார் கீழ்க்கண்ணாலே எம்பெருமானை தோக்கினார்; 'நாம் தவறுதலாக ஸமர்ப்பித்ததற்கு எம்பெருமான் திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குமோ! என்று அஞ்சி நோக்கினார்; அவனோ இவர் ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவைப்பெற்ற ஷர்ஷாதி சயத்தாலே பளபளவென்று விளங்குவதும், தன்னுடைய திவ்யாவயவங்கள் சத சாகமாகப் பணைப்பதுமாயிருந்தான்; அதனைக்கண்ட ஆழ்வார் "சோதி! தோள் களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களா யிரத்தாய்" என்று சொல்லி 'நான் தவறுதலாகச் செய்த செயலாலும் இப்படி ஹர்ஷங் கொள்வதே!' என்று வியந்தார். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணின அடுத்த ஷணத்திலன்றோ இது.

— ஐன்மபூமியில் பாசமற்றமை பிராட்டிக்குமாழ்வார்க்கு மொக்கும்படி —

பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு பன்னிரண்டாண்டு திருவ யோத்தியில் வாழ்ச்செய்தேயும் ஒருநாளும் மிதிலைக்குச் சென்றறியாள் விச்சலேஷபீதியாலே; இதனை அவள் தானே தன்வாக்காலே சொல்லிவைத்தாள். (ஆரண்ய 47-4.) இராவணனோடு வார்த்தையாடும்போது 'ஸமா: ந்வாதச தத் ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர் காமஸம் ருத்திநீ' என்றாள். மேல் ஸுந்தரகாண்டத்தில் (38-18) திருவடியோடு வார்த்தையாடும்போதும் இதே வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கின்றாள். விவாஹத் திற்குப் பிறகு பன்னிரண்டாண்டு திருவயோத்தியில் அமாநுஷ போகங்களை யறு பவித்துக்கொண்டு பெருமானோடே கூடிவாழ்ந்தபடியைச் சொன்னாள் இதனால். இதில் ஸயா என்றது த்விதீயாபஹுவசனம். வியாகரணத்தில் "காலாத்வநோரத் யந்த ஸம்யோகே த்விதீயா" என்பது ஸரீத்ரமாதகையாலே அவிச்சின்னமாகப் பன்னிரண்டாண்டு உடன்கூடி வாழ்ந்தபடியை இந்த த்விதீயாவிபக்தி தெரிவிக்கும். ஆக, பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு மிதிலையை மிதித்தறியா ளென்பது தேறிற்று. ஆழ்வாரும் *கடையறப் பாசங்கள் விட்டபின்னையன்றி அவனவை காண்கொடானே* என்றும், *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுக் கோதில் புகழ்க்கண்ணன் தன்னடிமேல்* என்று முள்ள பாசுரங்களினால் அதே நிலைமையைத் தமக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டார்.

இங்ஙனே மற்றும் பல பொருத்தங்களுண்டு. அவை நமது திவ்யார்த்த தீபிகை யில் விரிவாகக் காணத்தக்கன. இவையெல்லாம் ஆசார்ய ஷ்ருதய திவ்யார்த்தங்கள்.